

Pintér István

Ibolyán túli sugarak

avagy: az orvos válaszol

PILISVÖRÖSVÁR, 2025

Előszó

Jelen írásom műfaját nemigen tudom egyértelműen meghatározni. Anyaga az előző két könyvemre érkezett kommentekből állt össze.* Az észrevételek azt jelezték, hogy bizonyos dolgok kimaradtak ezekből a műveimből.

A hiánypótlás nyilvánvaló módon eklektikusra sikeredett, hiszen a szerkesztést „hozott anyagból” kellett elvégeznem... A népszerű magazinok tudorai akár félszavakkal is megtölthetik rovataikat, én azonban nem bánhatok így az olvasóimmal. Igyekeztem tehát a megszokott stílusban, a kényes, nem egyszer sikamlós témákhoz illő szókimondással fogalmazni.

A pszichoterápia Marilyn Monroe szerint semmire se jó „vakduma”. Főként úgy, ha az ember nincs kontaktusban a beteggel. Annó, a Szabad Európa Rádió csak a vasfüggönyön át kicsempészett jeligés levelekre válaszolhatott. A személyek olyan humoros képek mögé rejtőztek, mint például az oldal-kocsis ganajtúró. Én a farmotoros giliszta voltam.

Egyéni fájdalmakat természetesen nem gyógyíthatok, ez nem is szükséges, mert tipikus problémákkal állunk szemben. Ezekre ugyan létezik jó recept, de nagy kérdés, hogy a delikvens tud-e sütni.

Jómagam is csakis azután tanultam meg, hogy túlléptem Ibolyán. Persze, örökös szerelmemet nem így hívják... Babits Mihály szavaival élve:

*Ő volt az én átkom, ő volt az én vétkem,
gabonának: rozsdám, fának: ölő férgem,
mély lángom, amelytől reped erős kérgem,
lassú nyavalyám és megemésztő mérgem.*

Sajnos, szerelmi szálaimat jól összegubancolta az élet, és később csak azért fonta össze copfba, hogy megrángathassa. Ma már szabadon sütkérezem az ibolyán túli sugarak fényében. Igaz, ehhez majdnem egy egész élet kellett.

Most azonban nem rólam van szó. Az anonimitásba burkolózott egyének által felvetett témákat igyekeztem homogén fejezetekbe tömöríteni, remélem, ki-ki megtalálja kérdéseire a választ.

Kezdjük hát az elején! Üdvözlöm, kedves jelige...

* A női lélek erotikája, A férfi erotika lelke

Tartalom

<i>Előszó</i>	2
<i>Kolofon</i>	5
<i>Mottó</i>	6
Ne légy álszent !	7
Hadüzenet nélkül ?	8
Barátság, extrákkal...	9
Vigyázz, kéz, csók !	11
Hol van már a tavalyi szó...	12
Sebtolvajok	15
Kell a romantika !	16
Áj löv jú	19
Anna – litika	21
Ámortizálódó csajok	24
A világ vége	25
<i>Szakirodalom</i>	29
<i>Témába vágó olvasmányok</i>	30

A könyv borítóján látható fotót

Bartus Anikó

készítette,
a Dorog és Esztergom közötti bányató északi partján

***

A szerző
ezúton mond köszönetet
mindazoknak,
akik kérdéseikkel és kritikáikkal lehetővé tették
a közérdeklődésre számot tartó
témák kifejtését

★

Copyright Pintér István, 2025

Vágyainkat helyzetünkhöz szabjuk.

Anatole France

Ne légy álszent !

A szexuálopszichológia tárgya a homo sapiens, aki kultúrájával együtt ebben a tekintetben is változik. A tudatot meghatározó lét társadalmi viszonyai a nemi életet is szabályozzák, minimum a szokásjog szintjén. *Könyves népek* esetében a vallás tételesen előírja, illetve szankcionálja az egyes magatartásformákat. Földünk északnyugati negyedtekéjén a zsidó-keresztény felfogás küzd a materialista beállítottsággal. A hit ezen a téren szenved el a legnagyobb vereséget, a szexuális nyomor miatt. A nemi jellegű frusztrációk szinte gyártják az ateistákat, akik azt mondják: ha Isten segíteni akar rajtam, tudja, hol talál...

Az oktatásba is belefolyó felekezeti filozófiákat – konzervatív voltuk miatt – rendre kikezdi a divatos áramlatok. Eme „új” hullámok mögött nem nehéz felismerni az egyre öntudatosabb egyén erotikus vágyait. A homo sapiens önbecsülését a tágabb értelemben vett szexuális sikerélmények biztosítják. Az (igazi) férfi vagy (igazi) női mivolt az emberi méltóság szerves része (lenne). Az ilyen jellegű testi és lelki egészség iránti óhaj már a kezdetektől fogva jelen van.

Ádámnak és Évának még könnyű dolga volt, nekik nem kellett párválasztási problémákkal küszködni. A Biblia kettejük frigyét nem nevezi házasságnak, ám éppen ezzel definiálja azt. A felek a koitusz kedvéért költöznek össze, az élettársi közösség létrehozó oka a nemi különbözőség. A kapcsolat az „egybekelésből” fakad, az esküvőkön pátosszal hangoztatott „*egység*” pusztán hústesti ! [1]. Minden férfi-nő viszonylat a koitusz körül forog, vagyis maga az aktus a lényeg. Ezt a törvény is elismeri, hisz elhálás hiányában elmarad a szentesítő pecsét. Egyes királyi nászokat leszámítva a közösülésnek nincsenek tanúi, ám az imígyen létre jött emberi kötelék tanúk nélkül is érvényes [2].

Isten azonban nem adhatja áldását rá, mégpedig két okból. Egyrészt az Örökkévaló numerikusan egy, és nemileg jellemezhetetlen. Mint ilyen, önmagához hasonló személyeket teremt [3]. Homogén létezőkbe viszont nem vihető dualizmus, szexuális értelemben sem [4]. Ezért a kissé pornográf kreacionizmus is távol áll tőle [5]. Másrészt köztudott, hogy *odafent*, a feltámadás után, nem nősznek és nem mennek férjhez [6]. Ez lehetetlen lenne, hiszen „hús és vér nem örökölheti Isten királyságát” [7].

A vallási szervezetek szerint az élettársi viszony célja az utódnemzés, ill. a fajfenntartás, noha az emberek nem ezért lépnek házasságra. A mennyországban földi értelemben vett szaporodás sincs [8], hisz az Élet örök volta feleslegessé teszi az önreprodukciónak [9]. Ha valamilyen formában létezik is szex, az nem lehet olyan, mint az itteni. Nálunk a csücsérték szerepét betöltő gyönyör többnyire (súlyos) következményekkel jár, ezért a homo sapiens egyértelműen a nemiség „öncélú” változatait keresi, nem az árukapcsolás-szerű lehetőségeket. A nemi partner – kizárólagos jellegű – birtoklása elsősorban érzelmi igény, ennek hátterében azonban biológiai, gazdasági és valláserkölcsei megfontolások is meghúzódnak, mégpedig ebben a sorrendben. Ha ezekkel a hátrányos következményekkel nem kellene számolni, akkor – szeretőnk emberi jogaira való tekintettel – feladható lenne önzésnek minősülő követelményünk.

[1] 1Móz 2,24–5 A szöveg lélekről nem beszél !

[2] vö. Jn 4,16–9 A téma bővebben *Pintér István: Kenyértörés*, 12 – 14. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

[3] A mennyben angyalok módjára fogunk egzisztálni, azaz teljesen hasonulva Istenhez.

[4] Tm 10. Ez a logion egy kényszerű kettéválásra és egy vágyott újra egyesülésre utal (vö. Zsk 42.).

[5] A katekézis szerint Isten a fogantatás pillanatában teremti az új lelket.

[6] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,35

[7] 1Kor 15,50; Jn 3,6; Tm 113.

[8] vö. Fülöp-evang. 106. (Zsk 48.)

[9] Lk 20,36

Hadüzenet nélkül ?

Alsó tagozatos korunkban a párkapcsolatok szerelmes levélkék küldözgetésével indultak. Eleinte csupán kézbesítésre vállalkoztam, ilyenkor előfordult, hogy a vonalkázott papíron ez állt: „*Hülye a postás*”. Később fogalmazásra adtam a fejemet, a honoráriumot otthon becsomagolt tizórai formájában vettem fel. Rajzaimat lakattal lezárt emlékkönyvek őrzik. Képzőművészeti tevékenységemmel akkor hagytam fel, amikor padtársam egy szívből két cicit kreált, alul csúcsban végződő részét pedig szörszerű pamaccsal rondította el.

A felnőttek a Magyar Rádió „*Szív küldi szívnek szívesen*” c. műsorában üzengettek egymásnak. Nekünk persze titkolózni kellett, most már azonban elárulhatom két betűszó jelentését. SZEMÉT = Szeress engem, mint én téged. IBUSZ = Isten bizony, úgy szeretlek. Énekórán a fiúk „Cickom, cickom, vagyon-e szép lányod” helyett imígyen kornyikáltak: „Cickó, cickó, vagyon-e szép lányon”.

Minden rendű s rangú nőszemély imád bizalmasan diskurálni (sic!) a nagy témáról. Mármost arról, amit „szexuálpszichológiának” nevezünk. A keresztutcák sarkán ácsorgó párokon is már messziről látszott, hogy *témáznak*. Ez a fajta eszmecsere, amellet, hogy hasznos, az előjáték szerepét is betölti. Latin kifejezésekkel és gyerekes megnevezésekkel persze senkit se lehet tűzbe hozni. A trágárnak minősített szavakkal viszont – főleg, ha nem spóroljuk le róluk az igekötőket – mondanivalónkat árnyalhatjuk is. Egy félreértés mindig kínos, erotikus viszonylatokban pedig gyakran előfordul, hogy csak évek múlva (!) jövünk rá arra; mit is akart közölni a másik.

A lányok szenvednek a mamlasz fiúktól, akik akkor se mernek kezdeményezni, ha minden feltétel adott. Ilyenkor szokás (nagy levegőt véve) vetközni, hiszen Éva almájának Ádám se tudott ellenállni. Ennél sokkal jobb a verbális indítvány, amit a szebbik nem is bátran alkalmazhat. Jómagam hadüzenet nélkül sose támadok, főleg, ha a szituáció egyértelmű. „Levegylem a cipőmet?” – kérdezte valaki a küszöbömön. Válaszom így hangzott: „Miért pont a cipődet akarod fent hagyni...”

Persze, nem voltam mindig ilyen karakán figura. Imádtam vitatkozni a kis csajokkal, főleg, ha én vihettem a szót. Ha összeszámolom, kiderül, hogy több barátnőm volt, mint barátom. Úgy értem: csak-barát, tényleg csak barát. Elég későn nőttem fel, s ebből bonyodalmak is keletkeztek. Egyszer ékes retorikával előadott „ágyfoglaló beszédemet” így szakították félbe: „Ha dumálni szeretnék, már visszavettem volna a bugyimat.”

Naiv lélekként azon füstölögtem: a lányok miért nem képesek kimondani; mit akarnak... Honnan tudja szegény srác, hogy most *lehet*, hely, idő és alkalom is együtt van, a legselymesebb baby-doll feszül rajta, a barátnők pedig szívrepesve várják már a beszámolót. Sok, komoly távlatokat ígérő, kapcsolat ment tönkre újabb s újabb esőnapokon. Egy idő után a gyengébb nem erőt vesz magán és elküld a francba.

Bizony, a lányok is használnak csúnya szavakat, ami egyfajta felhívás a keringőre. Ezzel teremtik meg azt az atmoszférát, amittől a fiúk beindulnak. Vagy épp ellenkezőleg. Nekem kétszer is ily módon jelezték; térjünk a lényegre, ami persze ott és akkor nem történt meg. Hűsz év után jöttem rá, hogy mindkét esetben eldőrdült a startpisztoly, de én nem hallottam meg. Mentségeim a következők. Első esetben egy tizenéves (!) kiscsaj olyan trágárságokat zúdított a nyakamba, hogy valósággal fuldokoltam a szennyözöntől. Másodjára szívem választotta egy disznó viccet mesélt nekem. De olyat, hogy nevetni is elfelejtettem. Az időzítés mindenképp rossz volt: én a fellegekben járva már az azonnali leánykérést fontolgattam, amikor a derült égből lecsapott a farkalló. Ez a tájszó a kocsi végéhez akasztott faágot jelöli, aminek fékező szerepe van. Nálam be is állt satura.

A fiúkkal az a baj, hogy hosszú távra terveznek, azt hiszik: van még idő bőven... Úgymond nem akarják már az elején elrontani az egészet, így a dolog tényleg torzóban marad. Ez a szerelmi életet elrontó tragédia minden kultúremlert utolér. Nem is férfi, aki nem esik át rajta. Saját bőrükön kell megtanulniuk, hogy második esély nincsen ! Entellektüeleknek kiváltképp. Azok az írók, akiket ismerek, mind így jártak. Én már csak egyetlen visszahívásra várok. Nagyjából harminc éve.

Bizony, sokszor házhoz mentem a pofonért, és ezért csak magamat hibáztathattam. Úgy értem: Istenen, a szüleimen, a tanáraimon, a barátaimon, a riválisaimon és az időjáráson kívül... Pedig hatalmas előnnyel indultam... Kedvező körülmények következtében nekem volt kisgyerekkori játszótársam. Én mindenkinek felírnék egy ilyet, természetesen

másneműt. A Kedves Olvasó bizonyára tudja, hogy mit jelent a papás–mamás és a doktorosdi. A kíváncsiságot azonban egykettőre felülírja az a lelki izgalom, ami önbizalom-növekedéssel jár. A személyiség eme fejlődését az őszinte és természetes egyenjogúsággal végzett ténykedések váltják ki. A homo sapiensnek közismerten öt érzékszerve van, a kisgyerekek pedig mindegyiket használják, ezért mentesek a gátlásoktól. Igaz, mindent a szájukba vesznek, de az csak egy rossz szokás.

„Játszótársam” átlátott rajtam, így gyorsan elhagytuk a játék álszent címeit, praktikusan nevén nevezve a dolgokat. *Tudom, mit akarsz...* – somolygott rám, és láttam az arcán, hogy neki sincsen ellenére. Igazából nálam többet profitált, ennek okával azonban akkor még nem voltam tisztában. Ha valaki felvilágosít ezen a téren, akkor emeltem volna a viszonzás mértékén. Kéz-zel-lábbal való kommunikáció közben nem lehet lelkizni, de nem is akartuk a levegőt beszédre pazarolni.

Szexuálpaszichológiai szempontból az a konklúzió vonható le, hogy akinek volt kisgyerekkori játszótársa, annak egymás kényeztetése természetes dolog. Az ilyen partner tisztában van a szeretgetés kölcsönösséget kívánó jellegével, nemi szerepét magabiztosan, az egyenjogúság tudatával felvértezve játssza.

Barátság, extrákkal

A lányok rendre barátsággal akarják kifizetni az együtt járt vágyó fiúkat. Én is sokszor hallottam már ezt, különböző ajkakra. A legtöbb kapcsolatból szerelem lett, ezért az illetőket jó előre figyelmeztetem: rendben van, de neked is tilos belém szeretni... Legutóbb valósággal ráförmedtem a delikvensre: „Barátságról szó sem lehet ! Mit képzelsz ! Ahhoz kedvelnünk kellene egymást, de még csak szimpatikus se vagy... Nincs bennünk semmi közös. Szóval, a szex, az oké, de másról ne álmoldj !”

A sima barátság nekem nem elég. A *jóbarátság* már megjárja. Ez azt jelenti, hogy ha kérek valamit, akkor a barát azt mondja rá: jó. Persze, a belső értékek is fontosak. Egy barát megbízható, tehát pontosan jön a randira. Egy barát számít az ember, vagyis betartja azt, amit ígér. Egy barát akkor őszinte, ha megmutatja, hogy nincs takargatni valója. Cserébe én is megmondom az igazat. Pl.: „Nem tetszel nekem... Folyton ruhában vagy... Nem is értem, minek öltözől fel reggel... Ez egy rossz beidegződés...”. Számomra a barát pont olyan, mint egy új játék. Gyerek koromban az új játékot még az ágyba is magammal vittem.

Játszani a lányok is szeretnek, ez az alábbi sztoriból is kiderül. Egy utcabeli csak barát nőm rámtelefonált; menjek át hozzájuk. Azt is hozzá tette – sokat ígérően –, hogy rajta kívül nincs otthon senki. A kutya persze kint volt, ám én befelé igyekeztem, eléggé felajzott állapotban. Ismerem a járást, így egyből a szobájába mentem. Ajtó nyitva, úgyhogy kopogni nem kellett. A szemeim viszont kopogtak, mert az ágyban fekvő fogadott. A paplan alól csupán a feje látszott ki, de nemi képzelőerővel (sic!) ki lehetett következtetni, hogy meztelen. „Vetkőzz le !” – sziszegte pajzánul. Az vesse rám az első követ, aki egy ilyen szituációban nem engedelmeskedik. Amikor azonban odaértem az ágyhoz, ő a másik oldalon ágyúgolyóbisként vetődött ki belőle. Teljesen fel volt öltözve, még cipőt is viselt. Kacarászva mondta: „Bocs, csak látni akartalak pucéran !”

Az, hogy a lányok mit szeretnének látni, az nyilvánvaló. A haverom húga feltétlenül jegyet akart váltani egy mozifilmre, tudniillik abban epizódszerepet játszott kedvenc színésznének harmadik végtagja. Nagyon be volt zsongva, úgyhogy megkérdeztem: ha ez annyira fontos, miért nem környékezi meg az egyik barátját. Szótlanul nézett rám, de a szeme beszélt: „Ilyet nem lehet kérni, és különben sincs olyan...”

Indirekt módon tudomására hoztam; egész biztos van valaki, aki... Na, több se kellett neki. Irulva–pirulva kérdezte, hogy akkor *izé*... Szó sincs róla ! – jelentettem ki. Ez nem egy magától értetődő dolog. Ilyesmiben csak akkor lehet részed, ha valóban éget a vágy. Ezt a szavakba öntött kérésed bizonyítja... Ha meg mered fogalmazni, hogy mit szeretnél és miért, akkor méltó vagy rá, de az *izé* az kevés. Andrea egyébként versenyszerűen bringázott a Typographiában. Jómagam is atléta típus vagyok, mert atléta trikót hordok, azt a típust, amit a legtöbben. Érdekes, hogy a biciklista lányok túrabugyija egész köldökig ér, hogy ne kelljen a gépen folyton följebb rángatni.

Vigyázz, kéz, csók !

A barátságban és az együtt járásban sok közös dolog van. A kettőt az erotikus tartalom különbözteti meg. Feltéve, ha van ilyen. Nem ritka, hogy csak a szakításkor derül ki: ez az egész nem szerelem volt. A fiú szempontjából persze igen, de ha semmit nem akar a lánytól, akkor partnere elveszti az önbizalmát. Aki csak beszél a szerelemről, az nemigen fogja csinálni, aki viszont csinálja, az beszélni is fog róla, elég magas hőfokon. A költői érintés kizárólag akkor jön létre, ha hozzányúlnak az emberhez. A lányok ismerik ezt az érzést, azonban könnyebb a lelkük, ha ezt a fiúkra hagyják. A „fogdosás” nem hangzik szépen, de nincs mit tenni: a homo sapiens a lábával jár, a kezével meg fog.

A mai – angolból magyarra fordított – szóhasználatból nem derül ki elsőre, hogy a szóban forgó illető csak barát, avagy a nemi életben is partner. Kénytelen-kelletlen meg kell kérdezni: „ti most...” Ez egyértelmű célzás, amely a lényegre utal. A válasz persze megtévesztő is lehet. Ismerek olyan párokat, akik esküsznek arra, hogy ők csak barátok, de ez az ő olvasatukban azt jelenti, hogy hetente csupán kétszer csinálják.

Test és lélek a szerelmi termodinamika miatt nemigen akar szétválni. Alsós koromban próbáltam disztinkválni, ugyanis két kislányhoz ragaszkodtam egyszerre. Mindkettőhöz plátói érzelmek fűttek; az egyik filozófiai értelemben kötött magához, a másik pedig a gyönyörplátón nem eresztett el. Amelyiket csak az ablak melletti padsorból csodáltam, azzal nem akartam „azt” csinálni, mert méltatlannak éreztem hozzá. Nála fiatalabb játszótársamnak pedig hiába magyaráztam, hogy ezt a szerelmesek is így csinálják; egyszerűen nem hitte el.

Ezt a mindkét nemnél jelentkező dilemmát a csókolózás oldja fel. Minden csók azt jelenti: téged szeretlek, s nem valaki mást. Ha ez igaz – jaj, hányan hazudják ! – akkor test és lélek egyesülésének semmi se állhat az útjába. Azt a szót, hogy „szeretlek”, Isten nevéhez hasonlóan, nem is szabad kimondani, kizárólag akkor, ha az igazság lehel életet belé. Abban a korban a csókról még csak álmodoztunk, egy-egy szájra adott puszi is nagy dolog volt.

Itt jegyzem meg, hogy a csóknak is van előjátéka. A 19. században művészet volt a kézcsók, szinte mindent ki lehetett fejezni vele.* A puszkodás olyan, mint a fogócska vagy a pillangók repkedése. Kapj el, ha tudsz – majd utána – együtt repülünk tovább... Egy sima kézfogás is életre szóló élmény lehet. A mai napig őrzök egy kötött kesztyűt, amit Tokodaltárón, a Gete utcában, egérfogai segítségével vett le valaki, hogy a dermesztő hideg ellenére foghassam a kezét. Február volt, azok a percek mégis virágba borultak... Nekem a tél a szerelem évszaka. Mikor a napfény hatására a zúzmarától tehermentesülő ágak feljebb pattannak, újra látom őt, amint letopogja kis csizmájáról a havat.

Nyári szünetekben a Városmajori Színpad alkalmazásában álltam, persze nem szerzőként. A szabadtéri előadásokat reklámozó táblákat cipeltem a Moszkva térre nagyapámmal, aki a Mopresszó asztalainak karbantartása mellett a sövényt nyírta. A Csaba utcai általános iskola alagsorában laktunk, a járdaszintre néző ablakon keresztül figyeltem fel egy kutyasétáltató lányra. Szinte táncolva járt, nem volt két egyforma lépése.

Nemsokára együtt fogtuk a pórázt, felerészen én lettem az eb tulajdonosa. Papucs minden lépésnél csattant a sarkán, a majorban sokszor fel kellett emelnie a lábát, hogy ki tudja rázni belőle a kis sárga kavicsokat. Egy szép napon kölcsön kértem tőle ötszáz csókot. „Nyugi, visszakapod kamatostul.” A hüvelykujja körmével megkocogtatta a fogát, a homlokát is morcolta, ettől függetlenül rendszeresen felmentünk a padlásra, mármint a szájpadról. Többre nem futotta, mert mindig tárt karmokkal fogadott. Ennek szakítás lett a vége. Azt hittem; ez el fog húzódní, mert szakításkor mindent vissza kell adni, a csókokat is. „A fél kutyámért jöttem...” – kezdtem nagy ravaszul. „A felét viheted !” A többiből is csak ennyi került a birtokomba.

Akkoriban féltem a lányoktól, az egyik ugyanis jól megpofozott. Közben azt mondta: „Már tíz perce beszélgetünk, és még meg sem akartál fogdosni.” Ezt mindegyiküknek elmesélem, egyúttal megkérem őket, hogy szóljanak, ha letelt a türelmi idő... Hölgyválasz

* Lásd Pintér István: *Tisztaságra ítélve*, 29 – 30. old. (mek.oszk.hu/13200/13249)

esetén egyszerűbb a dolog, mikor úgy riszálják a hátsójukat, hogy a fél kutyám – akiről fentebb szót ejtettem – irigyelné őket. Nekem jobban tetszik a tini szűzlányokra jellemző járás, az a céltudatos, eltökélt, karlengető, hátizsákos mozgás, amitől frufujuk a homlokukba csapzik. A szókéket utálok, de barna minden árnyalatban jöhet... Gálja is barna hajú volt, cserediákként jött Vlagyimirből Vörösvárra. Zabálni való csaj volt, irodalmi kifejezéssel élve: bekebeleztem volna, a keblei miatt. Az orosz nyelvet is tanító Oláh Imre vezetésével kirándult a csapat a Sas-sziklához. Mi ketten a déli oldali fenyvesben tűntünk el, kerestek is bennünket a szerjőzsa minden irányában. Szóval, elindultunk völgymenetbe, megnézni; nem ketyeg-e alatt a rekettye. Minden folyamatnak tudni akarta a magyar nevét. A krampuszi tetszett neki a legjobban.

Hol van már a tavalyi szó...

A tinédzserkori együttjárás nem tudatos dolog. Az embert szó szerint rabul ejti a másik nem egyik képviselője, aki „más, mint a többi”. Ez valójában a szemek szerelme, mert általában szemezéssel indul. Távlatai nincsenek, a háttérben nem húzódnak meg komoly szándékok. Az én szándékaim mindig komolyak voltak, csak tisztességtelenek. Ekkor még a lányok se perspektívákban gondolkodnak; csak hagyják sodortatni magukat az árral. Házasság akkor lesz belőle, ha az örvény le is húzza őket.

Szóval, a csitriken előbb-utóbb kitör a virgonc nedvesség (bocs: kedvesség !), kezdik magukat nőnek aposztrofálni. Igazából még ők se tudják, hogy mit akarnak, egyszerűen cirókahiányuk van. A becéző szavak szinte csókolgatják a fülüket. Azt is szeretik, ha a fiúk hazakísérik őket. Lehetőleg mindig más. Én nem kárhoztatom őket, ez csak tapasztalatszerzés. Julika például kiskorában félt az utcájuk kanyarulatában álló orgonabokornál, később pont a bokornál nem félt.

A szüleik persze óvják őket, mert ők már tudják, hogy miről van szó, akkor is, ha ez leányukban még nem tudatosul. Nem értik: mi van abban, ha kedvesek a fiúkhöz, akik köztudottan bírják a kedves csajokat. Mármost azokat, akiknek mindig van kedvük az erotikus játszadozáshoz. Ezek nem igazán hűséges típusok, habár azt állítják, hogy a saját értékrendjük szerint igenis azok !

Nem igaz, hogy a fiúk mindig csak azt akarják, mert ezzel a lányok is így vannak. Persze, nem akárkivel, nem akárhon és nem akármit. A fiúk ezen a téren sokkal toleránsabbak. Ahogy egyik kedvenc sci-fi íróm mondja: „S lényegében van-e fontosabb az életben, mint hogy az emberi érzelmek legmélyebb áradatát a helyes irányba tereljük ?”.* Női lélek ide vagy oda: ha az ember a megfelelő gombokat nyomkodja, működik a dolog. Tudomásul kell venni, hogy az ágy szélén véget ér a romantika.

A szódligeti úttörőzés alatt történt,** hogy egy táborba visszatérő lányt meg akart erőszakolni egy falubeli suhanc. Egy éppen arra autózó férfi szabadította ki, aki később feleségül is vette. Kíváncsi lettem volna a nászéjszakájukra, pusztán tudományos szempontból. Szóval, amikor az ipse azt mondja: na, most az következik, amitől meg akartalak menteni. Bonyolult dolog a szexuálpszichológia, jobb, ha hagyjuk az egészet.

Bulit szervező csajok sugdolózásából hallottam ki: egyikük előre megfontolt szádékdékkal be akart rúgni, hogy végre megtörténhessen „az”, egy kiszemelt fiúval. Négyesinek hívták a srácot, de én nem néztem ki belőle ekkora teljesítményt. Jómagam undorodom a hatástalanított szexbombáktól. Magyarán, a részeg lányok nem gyakorolnak rám erotikus hatást. Egyszer figyelmeztetett valaki: ne akarjam leitatni. Mondtam: dehogy akarlak, hiszen józanul se fogod fel, hogy jót akarok neked.

Ami engem illet: életemben egyszer rúgtam be. A Magyar Néphadsereg Fegyelmező Zászlóaljában történt, meg is írtam a sztorit,*** annó a Rakéta regényűjság hozta le.**** Thén Lajos, főhadnaggyá lefokozott századparancsnokom, egy melankólikus pillanatában,

* Frederik Pohl

** A mai fiatalok kedvéért: pioneer lager, most cserkészek.

*** *Pintér István: Igaz történetek*, 40 – 47. old. (mek.oszk.hu/10300/10371)

**** 1990. február 27.

felsorakoztatott bennünket a hosszú folyosón. Többször is elsétált az arcvonala előtt, hátra tett kézzel. Végül egy meglepő kérdést intézett hozzánk: „Ki szeret inni?” Minden gyerek tudja, hogy a seregben az ilyen kérdések beugratások. Tehát síri csend volt, mert senki sem óhajtott a délutánját krumplipucolással tölteni. Én úgy gondoltam: eggyel több kiszűrés már nem számít. Este nyolcig ittunk együtt, aztán engem a zászlóalj zöld katonái mentője kivitt a Honvéd Kórházba.

A lányokra visszatérve: sajnos, sokuk gátlásoldónak használja a szeszes italokat.* Szalonspiccesen kimondanak egyes szavakat, mernek kérdezni, és – szigorúan kölcsönöségi alapon – hajlandók levetközni. Volt valaki, akit már régóta szerettem volna kombinéban látni, de nem jött össze, ugyanis meztelenül állt előm. Kénytelen volt határozottan lecövekelnem, mert erősen ingadozott. Körülméltóságomat hiányosságnak vélte, ám sikerült megnyugtatom, hogy természetes kopásról van szó.

Olyanok is vannak persze, akik nem fukarkodnak a kegyeikkel. „Mire jó a szív, ha nem hordjuk a tenyerünkön...” Másodikban a Szilágyi Erzsébet Gimnáziumba jártam,** az osztály megdönthetetlen királynője fogalmazott így. Illetve, nagyon is megdönthető volt, ezt tanúsíthatom, noha csupán a sor végére kerültem, gyanítom, oda is csak a táncrend viszonylagos rövideje miatt. Neki rugalmas erkölcei voltak, sőt ruganyosak. Engem új fiúként kebelezett be, és ami azt illeti, volt hozzá keble.

Szobáját s őt magát is fenekestől felfordítva találtam. Hason feküdt, szanaszét szórt cuccai között. Egyből láttam, hogy boszorkány, azok ugyanis nem hordanak bugyit, hogy ne csúszkáljanak a söprűnyélen. Úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek az édességboltban: azt se tudtam, hova nyúljak. Végül a fürdőkádban kötöttünk ki, de ott is fickándozott, mint egy vízciszkáló. Ez a hasonlat annyira tetszett neki, hogy belecsapott a vízbe: a fejem tele lett habfoszlányokkal. Békítésképp egy bánatos dalt adott elő. A bánat szép volt, a hangja nem. Szerencsére az énektanárunk – Csík Miklós – nem hallotta.

Sorozatos iskolaváltásaim bizonyos szempontokból megbosszulták magukat. Alapos tájékozódásra nemigen volt idő, így több félreértés is történt. A Kőrösiben, egy verekedés alkalmával, minden erőmet beleadtam egy jobbhorogba, mert azt suttozták: az ellenfelem egy bandavezér. Később derült ki, hogy az illető a sulis fűvőszenekegényesek fővezére.

A Martosba jártam, amikor beugrottam a Dohány utcai kultúrközpontba, klezmert hallgatni. A közönség erősen „vattázott” soraiban egy krisna hármas női is helyet foglalt, bizonyos Kövi Rózsa. Félrehúzta a szoknyáját, jelezve, hogy odaülhetek mellé. Volt is mi mellé ülni. A lakásán sok mindent bevallott, például azt, hogy szeret hason fekve aludni. Mármint az én hasamon. Reggelizés közben – úgy, odavetőleg – megkérdezte: mikor szándékozom megnősülni. Valami lehetett azzal a kajával, úgyhogy gyorsan felálltam. Be kell érnem a gimibe, bocsi. Kár volt rohannom, mert az osztályterem katedróján viszontláttam. Ő volt a zenepedagógus.

Legnagyobb kínom az, ha kihasználják. Például, csörög a telefon:

- Még ágyban vagyok – szólok bele a kagylóba. A vonal is recseg.
- Kivel ?
- Az influenzával...
- Milyen Elzával ?!

Listavezető barátnőm hívott fel – szó szerint – magához. Tetszik, nem tetszik, menem kell. Egy: itt lakik öt percre. Kettő: a múltkor, mikor nálam aludt, reggel az összecukható rekamiéval együtt betoltam a falhoz. Azt hittem, már hazament.

Némán fogadott, az ajkaival formálva meg a szavakat: „Zárd be az ajtót !” A pilisi hegyek még visszhangozták az ágyüdörgést, de a rövidre sikeredett csatának már vége is volt. Nyújtózkodott egyet és kitette a szűrőmet. Úgy éreztem magam, mint egy versenyló, akit a célba érés után azonnal az istállóba vezetnek. A régi szép időkben apja pizzamakabójában mentem le reggelizni. Most is ott állt a házuk mellett, illetve a ház állt ömellette. Kábé egyforma tömegűek voltak.

* Nagymamám „gátláspótlónak” értette a fogamzásgátlót.

** A középiskola négy osztályát négy különböző intézményben abszolváltam.

Sebtolvajok

Zsidókeresztény kultúrkörünk „lelkivezetői” szexuálpszichológiai szempontból (is) hatalmas károkat okoznak a fiatalságnak. A papoknak fogalmuk sincs a való világról. Ismereteiket tulajdonképpen azoktól szerzik be, akiken segíteniük kéne. A vallásos ifjúság nemiséggel összefüggő elméleti tudása nullával egyenlő. Számukra a szentségi házasság a non plus ultra, mindent attól várnak, s csak annak keretei között remélhetnek bármit is. A jegyes-ség felfüggesztett börtönéből azonnal a mélyvízbe kerülnek, ahol törvényszerűen fulladozni kezdenek. Mivel az együttjárás időszaka (tipikusan) kimarad az életükből, az egyes viselkedésformákat – a kommunikációt is beleértve – az esküvő után kell megtanulniuk.

A gyerek azonban nagyon hamar megérkezik, és ez átkondicionálja a kapcsolatot: a (burkolt) erotikus töltéssel induló viszony szociológiai képződménnyé válik. Ez főleg a hívó férjek számára frusztráló, mert ők (is) vidám és pajzán szeretők képzeltek feleségnek. Olyat, aki képes valóra váltani diákkori ábrándjaikat. Ehhez viszont – mindkét fél részéről – kiforrott személyiségre lenne szükség, a nemi szerepek magabiztos játszására. Ezt lehetetlen „élesben” – lakhatási, családi, pénzügyi problémák közepette – elsajátítani. A folyamat ezért ellentétes irányú lesz: a felek szexuális affinitása fokozatosan visszafejlődik. A feleség már az első szülés után anyává válik, akit nem nagyon izgat a szex. A férjnél kialakul a fakultatív impotencia, amit nevének megváltozott vonalai idéznek elő. S ez csak egy taposómalom kezdete, amit a sorozatos terhességek prolongálnak.

A kinok már a párválasztási időszakban elkezdődnek, mert a vallásos fiatalok csak kompromisszumok árán találhatnak maguknak partnert. Lelkivezetőik évtizedekig hitegetik őket, ez pedig kiábránduláshoz is vezethet. Rá kell ébredniük arra, hogy az ima nem segít, s bűneik alól csak Istentől kaphatnak feloldozást. A papok jogosulatlan biztosítási tevékenységet folytatnak. Hiúságukban pszichiáternek képzelik magukat, de tudatlanul és szakszerűtlenül avatkoznak bele kialakulóban levő életetekbe. A lélek meggyötrése az igazi pedofília, ám – köztudottan – büntetőjogi értelemben is kiveszik belőle a részüket, ami-ben a fanatizmust is okozó szexuális nyomor a ludas.

A lelkivezetők nemi életét az ifjúság gyónásai színesítik meg, az ő sebeiket orozzák el, saját használatra. Név nélkül tovább adják a sztorikat, amiket tudományos disszertációkban is felhasználnak. A jó pap bizony holtig tanul – mások kárán. Lényeges dolgokban nem tudnak segíteni, a magány okozta boldogtalanságot képtelenek elűzni. A házaselet problémáit nem lehet vallási előírások közé szorítani. Erről szól az alábbi vicc.

Kohn megkérdezi a rabbit: táncolhat-e zsidó ünnepen a feleségével. A válasz: nem. Nem is szeretkezhetek vele? De, azt lehet. Szóval, ráfeküdhetek? Igen. És ő is énrám? Persze... Ülve is szabad? Magától értetődik... Na és állva? Az szigorúan tilos !! Miért? Mert az nagyon hasonlít a táncra.

Egy híres táncos mesélte, hogy heten voltak testvérek, s igazából a fürdőszobaajtó előtt tanult meg táncolni, amíg reggelente a sorára várt. Ezt Ciciliának is elmeséltem a Slötyi partján.* Leterített plédje mellett vertem tanyát, és mire kijött a vízből, strandpapucsait bedugtam leterített pólója alá, úgy igazgatva őket, mintha mellek dudorodnának a szövet alatt.

Mikor megpillantotta, kardot rántó mozdulattal kapta le a napszemüvegét. A barátnője caplatott mögötte, aki nemcsak jó kedvvel, de bő seggel is meg volt áldva. Az illet mondják nehézbombázónak, bár repkedni nem tudott volna. Ráfért volna a mesterséges intelligencia is, én viszont jól neveltem bemutatkoztam.

– Temásnak hívnak. Tudniillik, minden csaj azt mondja: te más vagy.

Vizuális környezetszennyezéssel vádolható társnőjén látszott, hogy szívesen próbára tenné másságomat, de Cicilia egy csettintő hanggal rendre utasított.

– Ez micsoda? – bökött a pólójára. – És ne nézz úgy, mintha azon gondolkodnál: melyik részemet edd meg először.

* A vörösvári öt fő legnagyobbika. Négy éves koromban édesapám a hajamnál fogva mentett ki belőle. A Vájariskola nevelője volt, az intézményben öltöztetett száraz ruhába. Az írógéppel is játszhattam, annak fejében, ha nem mondom meg különváltan élő anyámnak; mi történt. Azóta egész jókat gépelek, a titka az, hogy helyes sorrendben kell nyomogatni a billentyűket.

Lehetett valami a dologban, mert Ágiról szakadt időszakban voltam. Kékacél tekintete azonban azt sugallta, hogy legfeljebb akkor fog hanyatt feküdni, ha a ráhantolt föld már nyomja a mellét. A magukkal hozott aprósüteményből viszont megkínált.

– Kösz, de úgy vagyok vele, mint te: amit szeretnék, attól nagy lesz a hasam.

Gyorsan összezárta a combjait, hogy elcsípje a leguruló tollat, amit keresztretjévtény-fejtéshez használt, aztán hozzám vágta. Nem haragudtam érte: virágot a virágnak, írónak írót. Kiderült, hogy mindketten a Knézits utcai katolikus középiskolába járnak, de nem készülnek apácának, illetve anyácának. A papagáj mellé is egy mamagáj kell, ugye. Mondtam, hogy részemről maradok önkéntes celibátusban.

– Olyan szörnyű lenne a házasság?

– Nekem nem, de szegény feleségemnek...

Különben se nőszülhetek meg, mert akkor egy férjes asszonnyal kéne együtt élnem – poénkodtam – azt pedig tiltja a szentírás. Nem értették.

– Téged eljegyeznék – néztem a zavarban lévő Ciciliára – de csak úgy, ha örökké tart. Mármost a jegyesség...

Erre azzal kezdtek vádolni, hogy nincsen jövőképem. Ez igaz. Legszívesebben indiai vadbivaly lennék, a Dzsungel könyvéből; sütkérezve dagonyáznék a jó meleg sárban, az Albatrosz sorozatot forgatva. Szürreális egy kép. Szemüveges bivaly Rejtő-könyveket olvas. Mit tegyek, nem vagyok karrierista. Sose akartam igazgató lenni. Legfeljebb főzeneigazgató, magyarul karnagy. Néha el is vezényelem magamnak a *Híd a zavaros víz felett* c. számot, Simon & Garfunkel zenéjére. A kredenc üvegében ugyan csak homályosan látom az arcomat, de nem is ez a lényeg, hanem a testbeszéd. Annak az erotikában is szerepe van. Bocs a kitérőért, de egy karmesternek otthon kell lennie az összhangzatban.

Sajnos, elromlott az idő, haza kellett menni. – Olyan szél van, legjobb, ha seprűnyélen jössz – heccelődtem Ciciliával, aki szörnyen szerelte össze magát. Sietségében úgy csapkodott a karjaival, mint egy repüléssel próbálkozó tyúk. – Nem tudom, ki fog hamarabb lekapcsolni: az erkölcs- vagy az ízlésrendészet, folytattam a piszkálódást. – Mosolya a helyén maradt, de a kedvesség eltűnt mögüle. Barátnője úgy festett, mint egy madár-ijesztő ellenszélben.

Végül is bejáratos lettem hozzájuk, nyilván kinézték belőlem a vőnek valót. Apjáról az a hír járta, hogy papucsférj, de én tanúsíthatom, hogy ő viselte azt a nadrágot, amibe élet is vasalt a mosás után. Szerette, ha „játszik a zene” (ez sváb magyarítás), s arra is büszke volt, hogy Cicilia „jól kinézi magát”. Anyja indirekt módon jelezte – szigorúbban kéne nevelni a lányokat – az erkölcsösségét, erkölcsösségét, na...! Nehéz ezt a szót begépelni. Szerintem is korábban kéne lefeküdniük.

Aztán arra is sor került. Többször próbálkoztam, de úgy pattant ki az ágyból, mint a pezsgősdugó. Végre–valahára minden szempontból sikerült felkészülnie. A nagy napon kényeskedő járással közeledett felém a szőnyegen, mintha homokos parton próbálgatná: hideg-e a Slótyi vize. Suttogva beszélt, nehogy meghallják a fehérre meszelt falak: *most, most lehet*. A lányoknak sokat jelent az első alkalom, ezért megkérdeztem tőle:

– Ugye, nem akarod összegyűrni ezt a szép ruhát? Akkor vedd le!

– Jó, de fordulj el...

Mivel azt nem írta elő; hány fokkal, háromszázhatvan lett belőle. Milyen volt vele? Mint basszusgitárral szólózni. Nem tudtam magas hangokat kicsalni belőle.

Kell a romantika !

Egyik reggel annyira jó hangulatban ébredtem, hogy azt hittem: a mennyben vagyok, de hamar észrevettem magam mellett Kata üstökét. Egy húszezrest kért tőlem, persze csak kölcsön... Ha ezeket a pénzeket egy összegben adná vissza, kicserélhetném a kocsimat. Időközben ugyanis autós pasi lettem ! Büszke bejelentésemre szinte tapsikolt örömeiben: akkor jöhet a McDonald's, utána McDönt'sz és McDoug'sz... Eredetileg csupán szombat délutánra hoztam ki Budáról, de hosszú hétvége lett belőle, mert rásült a fehérenműje a konvektorra. Az a dög termosztát alattomosan kapcsolgat: hol forró, hol hideg lesz a

lemez. Egy költséges ruhavásárló körút után hálából hétfőig maradt. A szentiváni autós-moziban is jártunk, de a filmből nem sokat láttunk, mert az egyik paraszt pont elénk állt be egy V8-as kék-fehér járgánnyal. Hosszú platós ZIL teherautó volt, ma már oldtimer. Vasárnap felmáztunk a Zsiros-hegyre, az Antóniának nevezett nyúlúton, amit a franciák kecskeösvénynek mondanak. Nem is tudom, miért jutottak eszembe, de azt el kell ismerni, hogy sok jó dolgot kitaláltak.

A késői ebédet autókázással mozogtuk le. – Itt van az útleveled? – kérdeztem Katát. – Mert ha a gázra lépek, Bécsig nem állunk meg.

Ez csak poén, én minden szabályt betartok, amit a fizika előír. Ő is vezetni akart, aminek az lett a vége, hogy együtt bőgtem a motorral. Néhai vetélytársam, aki buszsofőr, kajánul nézett le ránk, miközben elhúzott mellettünk. Kulturálatlan személy, a világért se adná át a helyét az idősebb utasoknak. Az úttest közepén cseréltünk ülést, egy úrvezető rám is ordított: *Te nemzetközi szomorú marha!* A becsapódó kocsiajtó elvágta a többit, ezért elengedtem a fülem mellett az elhangzottakat. Komoly ember köztudottan nem foglalkozik összefüggéseiből kiragadott szövegekkel.

Otthon figyelmeztettem Katát, hogy másnap reggel korán kell kelniük. Mikor meghallotta az időpontot, majdnem frászt kapott.

– Hánykor?! Rendszerint akkor fordulok egyik pasimról a másikra.

Azért volt előjáték is: közös erővel toltunk össze két heverőt. Megereszkedett vitorláinkat hajnaltájban már ugyanazok a lágy hullámok mosták.

Tudom, a Kedves Olvasó most botránkozik. Szébb lett volna, ha sokkal romantikusabb dolgokról számolok be. Mondjuk, a Magas-Tátrában – egy hóvihar kellős közepén – megmentem Kata életét. Részemről ez kizárólag egyféleképpen történhetne meg, szállodai szobánk ablaka mellett állva: „Drágám, ilyen időben inkább maradjunk ágyban...”

Most a romantikáról fogok értekezni, ivartalanított cicámnak már elmagyaráztam a dolgot. Feszülten figyelte gesztikulálásomat, tudniillik jobb kezemben egy csirkeszárnyat tartottam. Nehéz erről beszélni, ha az ember kisgyerekkori játszótársa már az első havi vérzése előtt eltemette a szüzességét. (Mint mondta: jó mélyre.) A romantikázás ez után jött, mert egyikünk se akart felesleges terheket cipelni. Mióta világ a világ, az ember a szex és az utódnemzés szétválasztásán fáradozik.

Ez nem valláserkölcsei kérdés: az életminőség szempontjából elengedhetetlen, hogy megéljük önmagunkat, saját, elfogadott nemiségünkben. A férfiak ezt az ezer évekig tartó többnejűséggel biztosították be a maguk számára, ami az asszonyoknak minden lehetett, csak nem romantikus. Ősi, zsidókeresztény kultúrkörünkben a párokat a szülők hozták össze, a vőlegény csak a nászéjszakán láthatta fátyol nélkül aráját. A hagyomány szerint a ceremóniamester a sátor előtt várta a rituális horkantást, ami az ifjonc elragadtatását jelezte. Az újdonsült férj mindig kiáltott: ha tetszett neki a menyasszony, kisebbet, ha nem, akkor nagyobbat.

A párválasztási lehetőségek ma se fényesek. Elvileg ugyanannyi fiú van, mint lány, de a valóság szinte semmit sem kínál. Gyakorlatilag két kategória van: elérhetetlenek és kritikán aluliak. Középosztály nem létezik, mert az elfogadhatók olyan szűk réteget képeznek, hogy már lábon elkelnek, mint a még le se aratott gabona. Az átlagos szint érdemtelenül felértékelődik, ugyanis normálisra alig lehet lelteni. A genetikai rendellenességekben gyökerező szexuális nyomor széles körű frusztrációt szül, így a szerelem megélhetési bűnözésé sorvad. Ezért találja meg a pornográfia, a prostitúció, a szexturizmus, a pedofília és a leánykereskedelem a maga ügyfeleit.

Ilyen körülmények között a romantikus viselkedés sokszor csak hazug magatartás a nemesebbik fél elérése érdekében. Az elsőprő többség kizárólag a házasság útján érhet résbe (révbe!). A sokat emlegetett *megértést* nem a közös dolgok generálják, hanem az ellentétes pólusok... A „hódítás” valójában kölcsönös behódolás az előre beprogramozott szexuális attitűdöknek. Ahol egy férfi és egy nő jelen van, ott előbb-utóbb a nemiség nagyhatalma veszi át az irányítást, a miliőre való tekintet nélkül.

A különbség az, hogy ez nem feltétlenül torkollik kényszerházasságba. Nem olyan régen tört rám valaki ezzel a kéréssel:

– Meghúzhatom magam nálad egy ideig?

– Magadat nem tudod meghúzni, s ebben most én sem segíthetek, tekintve, hogy te dobtál engem...

– Ne haragudj, nem igazán illettünk össze, és amikor rájöttem...

– Mire ?!

– Hogy a szüleim szerint megfelelő választás lennél... Na, az volt az utolsó csepp a pohárban !

Íme, a Biblia reciproka... Az ember a partnerét hagyja el, s szüleihez csatlakozik. Megjegyzem, velem még senki se számolt hosszú távon. Nem mondták ki, de ott volt a levegőben. Úgy látszik, a nők számára én a tapasztalat szerepét töltöm be... A nevem gyorsan feledésbe merül. Van, hogy ki sem ejtik... Akadt, aki nem kertelt: „Szeretnék jobban megismerni, mielőtt elfelejtelek.” A szóban forgó lady csak egy visszavágó miatt ugrott be. Igen, az ágyba. Na és? Nem lehet mindig nyerni. Szóval, Arroganciai Hedvig, a skótok királynője, kihívóan szemtelen volt. Én neveztem el így, ugyanis fukarkodott a kegyeivel. Az OTP-ben dolgozott, és csak komoly betét esetén emelte fel a kamatylábat. Akkor is máshol járhatott az esze... Amikor végre leszállt rólam, mind a hárman megkönnyebbülten nyöszörögtünk. A harmadik az epeda rugós sezlony volt. Ófelsége ezt a kérdést intézte alattvalójához: „Te tudtad, hogy a jegesmedvék bőre fekete ?”

Ezért becsülöm a Kata-jellegű szeretői viszonyokat. Ezek egyfajta nyitott házasságok, megcsalás nélkül, hiszen mindketten szinglik vagyunk. Különben is, mi az a megcsalás? Nem léphetsz kétszer ugyanabba a folyóba. Az ilyen kapcsolatoknak kétségkívül van egy pénzügyi vetülete is. Gavallérnak kell lenni, nem tehetsz az asztalra egy üveg Falmelléki Ezerjót. Az óhéber közmondás is leszögezi: „Aki majmot akar tartani, az nem spórolhat a banánon.”

Ahogy azon a parfümön se, aminek elementáris hatása csak akkor jelentkezik, ha a vágy hevétől izzó bőrre kerül, s a permet elvegyül a nemi izgalom által kiváltott nedvesség párájával. Ezért próbálják ki a boltban a nők úgy, hogy a csuklójuk vérerekkel átszőtt részére cseppentik.

Áj löv jú

Mielőtt tűzbe hozom a Kedves Olvasót, tüzet fogunk oltani. Egyszer ugyanis én voltam a szolgálatos tűzoltó a Filmmúzeumban. Képzettségem persze nem volt hozzá, de hát mihez van? Szerencsére ez nem látszott rajtam, mert a nézőteret civilben kellett biztosítani, az egyenruha tudniillik már önmagában is pánikot okoz. Igazolványát ráruházó újdonsült barátom természetesen igazi lánglovag volt, a nyomdaipari szakszervezet Gutenberg téri művelődési otthonában is *égett*. Kihúztam őt a csávéból, így végül is haza kísérhette a választottját. E közben én a moziban helyettesítettem őt, remélve, hogy az előadáson nem lesz tűz. „A vonat” (Le train) c. francia műalkotást néztem meg, Jean-Luis Trintignant-nal a főszerepben.

Hálából szerzett két jegyet az Operába. Akkoriban Eszterláncon tartottak, azaz rá sem nézhettem más lányra, őrajta kívül. Eszembe jutott Zeitler Zoli (az egykori gyerek-színész), aki elpanaszolta nekem, hogy Szulyovszky – mit üpszilon ! – Noémi miatt már négyszer látta a Figaró házasságát, de a bugyiját még egyszer se. Eszterért a lakásukra mentem, a tükör előtt illegette magát egy zöld kisestélyi ruhában.

– Na, hogy áll rajtam ?

– Mintha rád öntötték volna... a spenótot.

Mérgében muffinnal se kínált meg. (A muffin ugye, a muff becézése.) A gálát követően hazafuvaroztam, s közben megkérdeztem: tetszett-e neki az előadás.

– Ugyan ! Teljesen elrugaszkodott a valóságtól... Az a kövér fickó, miután ledöfték a karddal, még tíz percig énekelt...

Az opera is lefárasztott, de ez aztán végképp. Alig vártam, hogy ágyba kerüljünk, de lehűtött:

– A kanapén fogsz aludni.

– Olyan csak a filmekben van. Akkor alszom a kanapén, ha előtte csináljuk.

Gyerek koromban sokszor álmodoztam arról, hogy együtt alszom soros szerelmemmel. Tényleg csak alvásról lett volna szó, már az is vágyaim netovábbja volt. Tudjuk, az első szerelem csak egy álmodás, vagy ahogy Katona Klári énekelte: az nemcsak ágy és párnák.*

Esztert annak idején stoppos csajként ismertem meg. Lassítás közben behúzódtam a felezővonalhoz, nehogy lesodorjam a műszempilláit.

- Ha nem sietsz, várd meg a metrót!
- A metrót?! Kimegy Vörösvárra?
- Ha nem fog a fék...

Végignevettük a 10-es utat, de otthon kicsit félve jött be a lakásomba. – Miért a hálószobába megyünk?

- Mert az a nappalim is.

Dicsértem a jó szívét. Mondtam, hogy nem ő az első lány, aki itt jár. Az előzőnek is jó szíve volt. Meg is van valahol, a hűtőszekrény alsó polcán.

Akkor már semmivel se tudtam megrémíteni, mert érezte, hogy simán az ujjá köré csavarhat. Kétoldali gyulladás alakult ki, és a keletkező tüzet egyikünknek se akarózt eloltani. Kapcsolatunk nem volt mentes a sűrűdásoktól, de a szerelem köztudottan mindent legyőz. Az már kevésbé köztudott, hogy ez akkor igaz, ha be is teljesedik. A szerelem csak egy szó,** az érzéki kielégülés megfogalmazatlan vágya, ami önmagában nem jogosít viszontszerelemre. Nem mentség, nem igazolás, nem belépőjegy a mennyországba, semmit se ér az elutasítással szemben, akkor sem, ha áldozatkész.

Az „igazi” szerelem az, ha pszichoszexuális élvezetet okozhatok magamnak, és ez a másiknak is jó. A nagy érzelmeket az érzékek ingerlése váltja ki. A lány azért szereti a fiút, amit csinál vele, a fiú pedig azért szereti őt, mert vele csinálhatja. A filozófiailag definiált szerelem csupán sápatag fénye ezeknek a manifesztálódó tetteknek. Ezt ékesen bizonyítják az aktus közben elhangzó vallomások, amik persze ott és akkor érvényesek.

*Esküdözött, de amit nő súg szeretője fülébe,
szélbe írott betű csak, rajz rohanó vizeken.****

A plátói szerelem a frusztráltakat körül lengő édes-bús életérzés. A homo sapiens boldogság-igénye azonban nemileg meghatározott hústestéhez kapcsolódik. Minden más kielégülési lehetőség pótcselekvés. A társadalmi ambíciók rejtett vagy kóros szublimálási formák. A boldogság nem más, mint az *általam választott* partnerrel egymásnak okozott *nemi jellegű* örömszerzéshez fűződő ama tudat, hogy ez a testi-lelki élvezet *bármikor* és *kizárólagosan* a rendelkezésemre áll. Aki ilyen légkörben él, annak gyönyörű játék a szerelem.

A „szeretlek” szó egyszerre fejez ki csodálatot, vonzódást, vágyat, megismerni akarást. Birtokolni akarjuk a szépséget, mégpedig a kizárólagosság biztonságával. Legszívesebben asszimilálnánk a jelenséget, feloldódván a mindenségben. A szerelem perspektívát kínál, sőt az öröklét ígérését csillantja meg. Ez a lebegés viszont szoros kapcsolatban áll a kéj érzetével:

*Hacsak már látlak, elalélok,
torkomban a szavak elfülnek,
bőrömrre zápor-szikrák hullnak
szememben sötét, vad árnyékok
s láрма fülemben. *****

* Titkaim című LP (Long Play, 33-mas fordulatú, hajlítható bakelit nagylemez volt.)

** Johannes Mario Simmel azonos című regényére utalok.

*** Catullus

**** Sappho

Sajnos, ez a testiekben gazdagok osztályrésze. A reflexszerű szexuális attitűdöt tudniillik a szépség váltja ki, s a rendszeres beteljesülés tartja fenn. A viszonzserelem és a hűség adottságok kérdése. Hódítani csak egy karakteres személy tud, aki szemre férfias vagy nőies hatást kelt. A szépség az érzéki beteljesülés ígérete, ill. lehetősége, ami akár bűnre is csábíthat. Benedek István szerint pillanatnyi elmezavar az, amikor azt tesszük, amit ösztöneink diktálnak. Az erőszaktevők ezt tanúsíthatják... A sokat emlegetett lelki társ is csak egy szexuálisan potens személy lehet.

A túl szép partner eleinte bénulást vagy kontrollálhatatlanságot okozhat. Egy korai magömlésben szenvedő ifjanc például a magyar szenteket sorolta fel a terápiát gyakorló hitoktató néninek, aki az edzés jellegű aktus után lelkiismeretesen korrigálta őt, jelezve, hogy „Told ide” nem tartozik közéjük. Ma divat a fanszörzet teljes eltávolítása, ami nagy veszélyekkel járhat, mivel élettani szerepe van. Szeretkezés közben az a lobonc hivatott megátolni a bőr kidörzsölődését.

A Kedves Olvasó most megint botránkozik. Miért nem adom meg e helyett a szerelem definícióját? Tessék: a szerelem nem más, mint az érzékiség ki nem mondott vágya. Azért nem fogalmazódik meg, mert hiányzanak hozzá a megfelelő szavak. A leánykéréshez vannak, de a házassági szándék kinyilvánítása csak a gerjedelem fokára utal. A nők persze tudják, hogy mit akarnak tőlük a férfiak; már a szemük állásából is. Szegények meztelenebbek, mint ők, mert nekik a gondolatuk is látszik.

Nagyon tudnak szenvedni, ha kiderül, hogy nemcsak egymással, de egy mással is. Ugyan kérem... Már a paradicsombéli Éva is elment az első férfival. Különben is:

*Kedve szerint való kedves s jó alkalom hiányában
minden asszony tisztességes, jó, erényes.**

Fatornyos falumban, még az ántivilágban, történt egy szerelmi gyilkosság. Bánatában haláltékon (sic!) lőtte magát valaki. Meg tudom érteni őt, mert én is közel álltam hozzá. Akkor jöttem rá, hogy mi a különbség az állat és az ember között. Az állat nem tud úgy szenvedni, mint egy ember, de az ember tud úgy szenvedni, mint egy állat.

Anna-litika

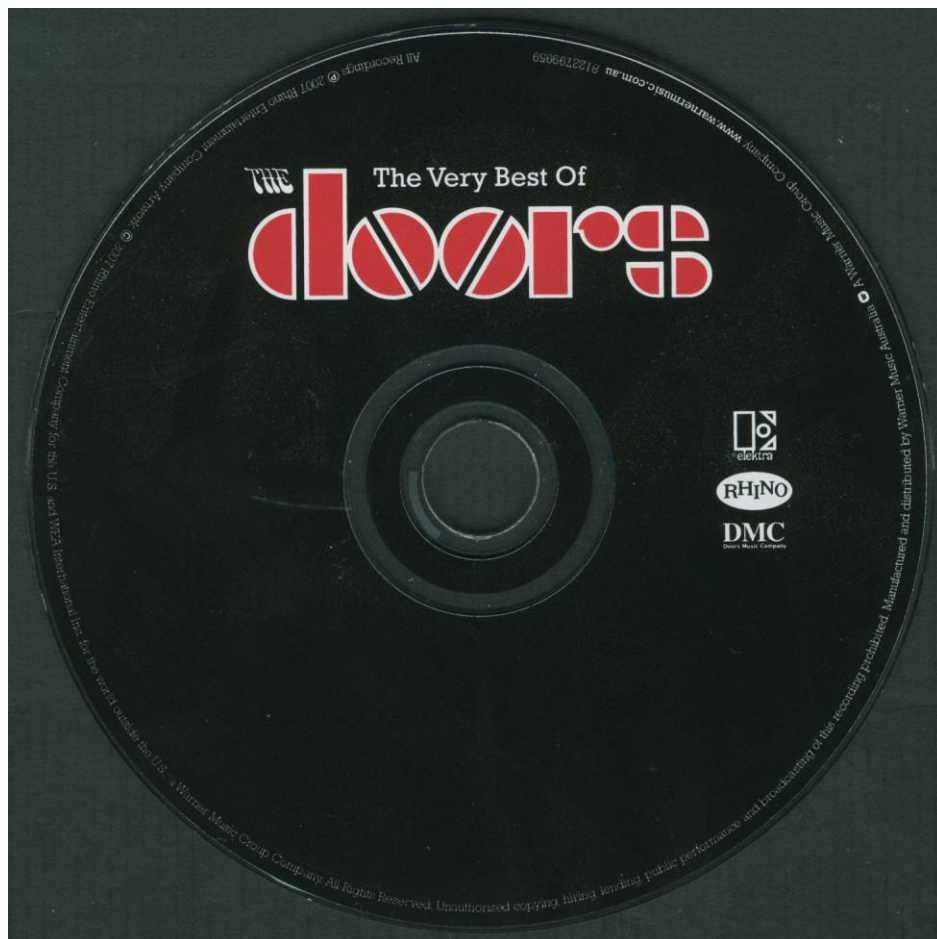
A pszichoanalízist Zsiga bácsitól tanultam,** autodidakta módon. Ő már ad acta tette a didiket, én még gyúrom az ipart. Párterápiát piáért sem vállalom, mert Gyökössy András óta tudjuk, hogy rendbe hozni csak azt lehet, ami eleve jó volt. A házasságok születési hibáktól mennek tönkre, ezt felesleges ragozni. Aki beadja a derekát, az a pokol fenekét simogatja. Lehet okolni a másik nem kezünk ügyében lévő képviselőjét is, ám ez meddő dolog. Hegedűs Géza mesélte az Írószövetségben; katonaideje alatt annyira kiszúrt vele egy őrmester, hogy kénytelen volt megkérdezni, miért csinálja. „Azért, mert a történelem tanárom annak idején megbuktatott, és maga is tőri szakos.” Géza bátyám, a kőbaltás ember, hiába bizonygatta az ártatlanságát. „Persze, nem tehet róla, de ő nincs itt, maga meg itt van!”

A házastársi perpatvarokban körülbelül ennyi logika van. Nem a másik meggyőzése a lényeg, hanem maga a veszekedés. Ez szimpla matek: „A házasság először összeadja az embereket, aztán kivonja őket egymásból”.*** Az élettársi viszony sem jobb, mert az csupán a törvényes frigy korrekciója. Lehet eben gubát cserélni, de minek. Mohamed is megbánta, hogy odaadta a tevéjét egy feleségért; nős férfiként már kénytelen volt az élet nagy kérdéseivel is foglalkozni. Ebből lett az iszlám vallás.

* Pancsatandra

** Sigmund Freudra gondolok.

*** Ian Fleming (alias James Bond)

A próféta háremet tartott, ám a modern házasságban szexuális nyomor hajtja le a fejét. Sajna, de való: mindkét nem rendszeres önkielégítést (is) végez, arányaiban többet, mint a serdülők. Ez furcsa, hisz a kapcsolat törvényesítésének éppen a nemi élet legalizálása volt a célja ! Úgy tűnik; az összebútorozás ebben a tekintetben sem egy felszálló, hanem egy leszálló ág... Jellemző, hogy esküvő után „a drága” már a *méregdrága* névre hallgat, ha egyáltalán hallgat. Életem során sok mindent kényszerültem kölcsön kérni, szerencsére általában kaptam is. Érdekes módon arra senki se mutatott hajlandóságot, hogy feleséget kölcsönözzön. Mindenki örökbe akarta adni.

Engem nem fognak elevenen megesküdni, az biztos ! A szexbambák úgysem jönnek hozzám, szerencsére. Nem lenne belőlük jó házvezetőnő. Azok azt hiszik, hogy egy életen át rophatják a napot. Lustaságnak ott vagyok én, eltanultam a szakmát a macskámtól. Ma be kellett fognom a fülét, mert itt járt Anna, és nagyon csúnyákat mondtunk. Főleg én, amikor – rá se rántva – a szőnyegre hamuzott.

– Szeretném, ha dumálnál velem egy kicsit. Tudod, a lelkem mélyén nagyon felszínes vagyok. Te meg olyan jól ismered az ellenkező nemet.

– Tévedsz. Egyáltalán nem ismerem az ellenkező nemet. Velem ugyanis nem szoktak ellenkezni.

Az „sz” hangokat kígyóként sziszegte. Kirázta táskáját az asztalra; egy szarkafészek tartalma se lehetett volna változatosabb.

– Téged kedvellek, mert te tudod, hogy rendes csaj vagyok.

Igazolást várva pillantott rám. Tekintetében táncot jártak elviharzott éveinek édes bűnei. Kéjesen nyújtózva állt fel, és elindult a röki felé.

– Ha lefekszel rá, abból nem lesz analízis.

– Én *beteg* vagyok !

– De én nem...

Vetkőzni kezdett, természetes eleganciával.

– Mit csinálsz ?

– Ugyan... Már a világra is meztelenül jöttem...

Tőprengő arccal merevedett meg. Olyan erővel gondolkodott, hogy azzal egy kart is el lehetett volna törni. Önmagával tusakodva akart a bizalmába avatni.

– Be kell vallanom neked egy szörnyű titkot...

– Csak nem a Botzheimre szavaztál ?! A választáson ?

– Hogy lehetsz ilyen hülye ?

– Gyakorlás kérdése.

Végül is elhelyezkedett az analízishez. A szakma szabályai szerint mögéje ültem, s igyekeztem nem ránézni, hiányos öltözete miatt. Aztán belefogott:

– Mikor anyám világra vétkezett...

– Nem kell Ádám-Évától kezdeni. Ismerlek.

Tényleg jól ismertem. Sokat betegeskedett: egykettőre ágynak esett, ha megtetszett neki valaki. Jómagam is jártam nála látogatóban, a Piripócsi utca akkor még csak egy keréknyom volt, most már le van aszfaltozva. Az analízis végén a megkerülhetetlen téma jött elő.

– Mondd, mi a boldogság ?

– Eufória. Akkor tölt el bennünket, amikor azt hisszük, hogy hamarosan és tartósan jó lesz nekünk. Aztán mégsem.

Kecsesen felállt, azután odalépett hozzám. Hamis mosoly volt az arcán. Teste többi részén még az se. Ha nem számítjuk az úgynevezett életmosolyt hosszú combjai között. Láttam már meztelen nőt, de neki az arca is meztelen volt. Idegvégződése lecsupaszodtak, szép arcát átrajzolta az érzékiség. Erotikus izgalmát ribi fülbevalóinak rezgése bizonyította. Két tenyere közé fogta az arcomat. Minden ujján gyűrű volt, ettől úgy nézett ki, mintha boxert viselt volna.

– Most már beszéljünk rólad is ! Hogy tetszik az új loboncom ?

Ezt fanszörzetének fazonjára értette.

Nekem dőlt és mind a tíz ujjával simogatni kezdett, villámgyorsan, zongorázva. Egy selymes pókhálóban vergődtem, s jó volt belegabalyodni. Az eszem ugyan az ellenkezőjét állította, de nem lehetett igaza.

Rámficánkolta magát. Először úgy tekergett, mint a bottal vert kígyó, aztán minden átmenet nélkül rádühödött... Rekedtes hangja bejárta a suttogástól a sikolyig tartó skálát, oda-vissza. Még a püspökfalatot is megkaptam, kéretlenül. Végül ott hevert, kéjtől legázolva.

Ámortizálódó csajok

Nyilván a Kedves Olvasó is észrevette már, mennyire rohan az idő... Ezen még Miszter Alkohol sem tud segíteni.* A régi konyhánk falára akasztott „házi áldás” szövege szerint: ahol nagy a szükség, ott közel a segítség. A felmentő sereg meg is érkezett, Sityu személyében. Osztálytalálkozó szervezésén fáradozott, no, ki ha ő nem. Nagy stréber volt, intőt is azért kapott, mert nem íratta alá az osztályfőnöki dicséretét. Az „adatgyűjtés” családi tradíció volt, apja is közvélemény-kutatóként dolgozott – a titkosrendőrségnél. Olvastam róla az Állambiztonsági Levéltárból kikért anyagomban, de ezt nem hoztam szóba.

– Csósz ! – kiáltott be hozzám, ami a német csüsz akart lenni, kalocsai kiejtéssel. Egy szuperszekérből szállt ki, aminek nem győzte sorolni a kiválóságait. Mi minden van benne, ezt és ezt is tudja... Muszáj volt visszavágni.

– Az enyémben fáradságérzékelő is van ! Ha sokat pislogok, kitesz egy kávéikont, és bedob a hamutartóba egy marék aprót.

A Gazdakör nevű vendéglőben gyűltünk össze, a Hősök terén. Hősies dolgok estek meg ott annó, a bokrok között. Szerelmet vallani nem is olyan könnyű. A régi kocsmát egy haverunk alakította át nívós intézménnyé, amerikai tőkéből. Távoli rokonai élnek az USA-ban. Hol ? „Montanya !” Szóval, azok is parasztok... Odafele vettem egy üveg bort, ne menjek már üres kézzel.

– Milyet parancsol ? – kérdezte az eladó.

– Mindegy. Verekedéshez lesz.

– Akkor a hosszú nyakút ajánlom, ez jobban kézre áll.

Elsőként az osztályfőnököt láttam meg. Egyszer a következő szöveget kellett bejegyezni az ellenőrzőmbe: „Tanítási órán minősíthetetlen kiszólást tettem.” Ő meg alákanyarította a nevét. Apám értetlenül olvasta. „Mi közöm van nekem ehhez? A tanár is ember. Nyugodtan káromkodhat.”

– Megjött az író ! – rikkantotta Szidi. Úgy tudom, neki egész életében egy könyve volt: kemény fedeles munkáltatói igazolása.

– Jól nézel ki – ölelt át valaki, akiről azt se tudtam; kicsoda.

– Edzésben kell lenni. Nektek, lányoknak, könnyű, ti csak hagyjátok magatokat.

Sajna, a legtöbb úgy festett, mint egy randira kiöltözött tinicsaj, aki egykor divatos ruhájához képest húsz évet öregedett, mire a megbeszélt helyre ért. No, meg az elhízás. Volt néhány akkora melltartó, hogy kétszemélyes kempingsátornak is elment. Ezt „rendszeres” sportolással mentgették.

– Jógázom... A hullapózt már fel tudom venni !

Megpillantottam az egykori álompár hölgytagját, persze, a férje nélkül. Mutatóujjával egy pohár szélén körözött. – Van alkoholmentes is – intett a sörök felé.

– Guminó nincs ? – biggyesztettem le az ajkamat, aztán diszkréten megkérdeztem, miért váltak el.

– Nem engem akart, csak egy jó segget.

* Koncz Zsuzsa dalaira utalok.

Néha irigylem a férjeket. Azok ülve is levehetik a nadrágjukat. No de, hogy néz az ki... Egy szeretőnek mindig jó kondiban kell lennie.

– És most ?

Szemei olyanok voltak, mint a télen befagyott ablakok: rideg, jeges halványsággal pislákolott mögöttük valami fény. Kicsit összedörzsölte a térdeit, amitől selyemharisnyába bujtatott combjai hívogatóan megmozdultak.

– Hulla vagyok, csak még meleg... Tudod, férfiing nélkül magányos a szennyes. A gyerekek persze ott vannak, de az... az társas magány.

Nem szoltam semmit, ezért kutatóan végigmért. – Fáj a hátad ?

– Óraátállításkor húztam meg. Arrébb kellett cipelni egy antik ingaórát.

Nevetve váltott témát, profi módon magára irányítva a figyelmet. – Hogy tetszik az új ruhám ?

– Milyen ruha ?

– Ez, ami rajtam van !

– Van rajtad ruha? Tudod, ez egy okos szemüveg – böktem meg a szárát –, csak egy gombnyomás, és meztelenül látom a nőciket. Ma reggel bekapcsoltam, és még nem állítottam vissza.

– Semmit sem változtál – ingatta frissen fodrászolt fejét. – Mondd csak, tényleg az új doktornővel jársz? Arra a szókére gondolkod, aki most végezte el az egyetemet. – Hogy jöttél össze vele ?

– A jogsimat mentem megújítani. A függöny mögé küldött, egy kis idő után pedig bekiáltott: „Levetkőzött már ?” Visszakiabáltam neki: „Én igen, és maga ?”

– Tisztára hülye vagy... Nem félsz, hogy egyszer a kése alá kerülsz ?

– A kés, az jöhet. Akkor félnék, ha kanállal csinálná.

A világ vége

Egy műtét mindig kínos dolog. Különösen, ha szívműtétről van szó ! Ahogy az előszóban is írtam: én már túl vagyok rajta. Egy életem át azt gondoltam: hozzám való nincs a földön, csak ő volt, csak ő, csak ő.* Ibolyát tartottam a legszebbnek a világon, ami bizonyára így is volt, bár előttem se sorakoztatták fel a másik nem összes képviselőjét. Ma már tudom, hogy a homo sapiens típusokba sorolható. Ha a szépség fejbe vágja az embert, abban a hely, az idő s a milió is szerepet játszik. A megfellebbezhetetlen konklúzió levonásához szem és szív is szükséges... Abban a szituációban azonban a szem még nem elég éles, a szív pedig nagyon érzékeny.

Olyankor az ellenkező nem ismerete gyerekcipőben jár, kellő tapasztalatok nincsenek, hiányzik a rutin, no meg a kurázi... Riválisok viszont mindig vannak, a háttérben gyilkos verseny folyik. Az összehasonlítás sose a mi javunkra dől el, a másik általában szerencsésebb. Nem vagyunk merészek, hiszen megbénít bennünket az az érzelem, ami vetélytársunkból hiányzik. A barátnők is úgy segítenek, hogy közben vágják alattunk a fát. Rossz tanácsokat kapunk tanárainktól, barátaink keresztbe tesznek nekünk. Aztán feltűnik a színen a gyorsabb és erősebb, aki nevetve viszi el a pálmát. Nekünk csak a babérlevél marad: szavalhatjuk a verset, koszorús költőként.**

Pironkodva vallom be; másokba is beleszerelmesedtem. Bíraim előtt enyhítő körülményként hozom fel azt a tényt, hogy a gyógyuláshoz szinte egy egész élet kellett. Nem a lányokra volt szükségem, hanem időre. A jóbarátok (sic!) persze sokat segítenek, ama nagy hiányban. Senkit se jegyeztem el, bár Isztanbul ázsiai részében vettem két karikagyűrűt, hátha muszáj lesz. Nőcivel – közös fedél alatt – max egy hosszú hétvégét bírok ki, de az utolsó órákban már vágom a centit.

* A Kék Csillag együttes slágerének refrénje.

** Lásd *A férfi erotika lelke* c. művem 33. oldalán.

Mindig is egyedül éltem, de sose magányosan. Ibolya „aurája” folytonos jelleggel velem volt. Néha láttam is őt, egy-egy ilyen villanás hosszú időre fénybe borította sivár sorsomat. Életre ítélten sodródtam a világban, az érzelem nélküli szex és a szex nélküli érzelem habjaiban fuldokolva. Múlt s jövő szétválaszthatatlanul összekeveredett bennem, lázadoztam a jelen valósága ellen. Madáchcsal együtt szavaltam:

*Úgy rémlik, egykor már ismertelek,
Hogy együtt álltunk Isten zsámolyánál.*

Valahol azt olvastam: „Higgy Istenben, akármit prédikálnak a papok.” Sajnos, én a papoknak is hittem. Ép testben épp hogy éltem, mégis hittem. Vártam a csodát. Aztán rájöttem, hogy képtelenek átlépni a reverendájuk árnyékát. Ők nem tartják fontosnak a szexológiát, ugyanis számukra közömbös az egyén boldogsága. Szerintük a házasság két ember szövetsége, olyan problémák megoldására, amik egyébként fel se merülnének.

Eme intézmény mögött egyszerű érzékiség húzódik meg, paradox módon a kapcsolatban az ilyen fajta gyönyörből lesz a legkevesebb. A nemi vágy mesterségesen előidézett pszichoszexuális hiány. Az amúgy is gépiesen élő homo sapiens feltételes reflex módjára reagál egy kedvére való partner láttán. Ha ez a szituáció alkalommal is párosul, akkor teljesen elveszti az esztétikáját... Aktus közben totálisan kivetkőzik magából, teste egy bizonyos ponton átveszi tőle az események irányítását. Még a verbális, sőt a fizikai brutalitás se ritka. Valamilyen mértékben minden közösülés bűnökkel terhelt. Az utódok bizony a hús és vér parancsára, vagy a férfi akaratából keletkeznek.

Talán ennyiből is látszik, hogy a szex nem szórakozás, hanem egy eléggé megrázó testi-lelki élmény, aminek társadalmi vonatkozásai is vannak. Ezért nem szabad magányúgyként kezelni. Hitbéli dologgá a kreacionizmus tévhite teszi, ezt vallva azonban Isten nem csak a koituszt szenteli meg, hanem a rossz párválasztást is... A válaszok egyik oka az, hogy személyiségünk a házasságkötés után is fejlődik, s a minket körül vevő világ se marad állandóan ugyanaz. A holtomiglan-holtodiglan tehát csak az örökkévalóságban működhetne.

A pszichoszomatikus gyönyör ideig-óráig tartó érzelmek s érdekek keveréke. Hamar megszokássá, emlékké, majd kegyeletté válik. Ez lenne a sokat emlegetett örök szerelem? Itt nem lehet úgy szeretni, ahogy az ember igéri, mert nincsenek meg hozzá a feltételek. Az égben valódi személyiségek egyesülnek, nem szériaszzerű típusok. Földi választottunkat csak összehasonlítási alap hiányában tartjuk egyedi alkotásnak. Kizárólagos ragaszkodásunk – szerelmünk – azt jelzi, hogy minden férfinak s nőnek *ilyennek* kéne lennie, ki-ki egy *ilyenre* lenne jogosult.

A piederstálra emelt fajfenntartás nem tudatos dolog, hanem egy gyalázatos árukapcsolás következménye. Aki élvezkedni akar, azt kockáztatja, hogy újratermeli a problémáit. Másokban és másoknak... Ezzel az automatikus tevékenységgel mielőbb fel kell hagyni, hiszen nem vagyunk gépek. A társadalmi fejlődésnek csak akkor lenne értelme, ha ugyanaz a generáció járná végig a célhoz vezető utat. A történelem menete azonban egy előre kitervelt bűncselekmény. Ez az egész bioszféra evolúciójára igaz. A természet is végez abortuszokat, erdőtűzekkel, gammasugárzással. Szerintem az újszülöttek azért sírnak fel, mert érzik, hogy rossz helyre kerültek. Itt csak a halál biztos. Ezt mindenki tudja és mondja, de senki se veszi komolyan. Pedig az életet nem lehet élve megüszni. A siralomházat tudniillik a kivégzés követi.

Gyerek koromban nagyon izgatott a halhatatlanság. Ma már erősen ódzkodom tőle. Rájöttem, hogy énvelem együtt mikrovilágom élettartamát is prolongálni kellene, különben idegenként lézengene egy rotáló környezetben... Nem tudom, mi lenne a rosszabb: ha eltűnnének azok az utcák, amikről élményeket őrzök, vagy az, ha rajtam kívül senki se tudná: kik laktak a régi házakban. Költözködni szeretnék, de örökké élők közé. Nekem nincsenek is halottaim: számomra mindenki él. Nem a „valóságban”, mert az nem igaz. A féltve őrzött emlék a realitás, az őriz meg bennünket olyannak, amilyenek mindig is lenni akartunk. Néha elgondolkodom:

Hány boldog ember él a Földön? Hányan vágyódnak a boldogság után? Hányan érik el? A többinek mit ér az élete? Ha az ember boldogságra termelt, miért nem az? Mi a boldogtalanság oka? Mi a cselekedeteink valódi rugója? Mi a boldogság, s miben találhatjuk azt meg? Miért nem találjuk, holott keressük? Ki vagyok én, s mivé válhatok? Mi lesz a múlt felé irányuló vágyaimmal? Miért nem tudok kitűnni és miért nem tudok beolvadni? Miért örököl várkastélyt ez, és reumát amaz? Miért van gazdag és szegény? Miért van fehér, fekete, vörös és sárga ember? Miért nem fog egyformán mindenki esze? Miért pattanásos ez, s miért szemüveges amaz? Miért erőszakos az egyik, a másik miért sebezhető? Miért egyszázbélű ez, a másik miért dagadt? Miért táncoslábú ez, miért botlábú az? Hogy lehet az egyik égimeszelő, a másik pedig törpe?

Miért védtelen az ember, már az anyaméhben is? Miért fájdalmak közepette születik? Miért foganhat erőszakban, mámorban és véletlenül? Hogyan lehet nem várt, nem akart? Miért akkor és oda születik? Mitől lesz fiú vagy leány? Hogy születhet csonkán, bénán, vakon? Miért dobják kukába az épet, s miért lélegeztetik évtizedekig a sérültet? Miért játszik gyerekkorában az egyik, s miért robotol a másik? Miért óvják az egyiket, a másik miért kiszolgáltatott? Miért marad sokáig gyermek ez, s amannak miért nem volt gyermekora? Neki miért nem volt apja, neki miért volt három is?

Miért kísérik haza ezt a lányt, a másikat pedig sohasem? Miért ízlelheti meg a csókot idejekorán ez, s miért szomjúhozik amaz? Miért van aranyszőke haja ennek, s az miért szeplős-vörös? Miért tud lebarnulni ez, s mitől fehérbőrű az? Miért veszi el idő előtt szüzességét az egyik, miért nem tudja azt elajándékozni a másik? Miért esik túl könnyen teherbe ő, ő pedig miért magtalan? Miért szül torzót a szűz, s miért van szerelemgyereke a szajhának? Miért a szépség a legnagyobb hatalom a földön? Miért mulandó, s a csúnyaság miért nem az?

Ha nincs igazi bűnös, miért igazi mindig az áldozat? Miért van véres világbéke, miért vannak háborúk? Miért van bűnözés, és kik a valódi bűnösök? Miért vannak betegségek, miért vannak temetők? Miért kell meghalni, s miért nem tudunk, ha akarunk? Nem túl nevetséges az ősbűnt az embernek tulajdonítani? Mennyire tudja befolyásolni a világ sorsát a mai ember? Mennyire befolyásolhatta azt a kardfogú tigris elől menekülő ősemlő? Az ember megjelenése előtt hány ezer faj élt? Hol húzódik köztünk a határvonal? Szenved-e az állat, s fájdalommal szül-e? Van-e magához való esze? Pusztultak-e már az emberiség előtt élőlények, növények? Volt-e vulkánkitörés, szökőár? Ki pusztított és miért? Ez a világ tényleg a mi világunk?

Az embernek voltaképpen két problémája van: a mivolta és a holléte. Ezek kéz a kézben járnak, tehát szabadulni is csak együtt lehet tőlük. Az élet nagy kérdésein filozófáló egyén ne hagyja abba a gondolkodást, egészen addig, amíg meg nem világosodik...* De ne csak a születéstől a halálig tartó időszakot tekintse át, mert az a legrövidebb, s a legkevésbé fontos. Mondhatnék többet is, de az utolsó szó jogán – hallgatok.

* mek.oszk.hu/14600/14682

Szakirodalom

- Pintér István: *A szerelem örömhíre*, Irotron Kiadó, Budapest, 1983.
- Pintér István: *Mitől beteg a keresztény házasság?* Irotron Kiadó, 1989.
- Pintér István: *Álmoknál mélyebben* (szexuálpszichológiai disszertáció) 1995.
- Pintér István: *Emberi jelenség* (verbális erotika) 2014. (In: *Utcán heverő témák*)
- Pintér István: *Tisztaságra ítélve*, 2014. (mek.oszk.hu/13200/13249)
- Pintér István: *Érintő a szabadság felé*, 2015. (In: *Betűk, mindhalálíg*)
- Pintér István: *A férfi-nő barátságról*, 2015. (In: *Betűk, mindhalálíg*)
- Pintér István: *A női lélek erotikája*, 2018. (mek.oszk.hu/18800/18895)
- Pintér István: *A férfi erotika lelke*, 2022. (mek.oszk.hu/23800/23860)
- Füst Milán: *Szexuál-lélektani elmélkedések* (Helikon Kiadó, 1986)

☆☆☆

A szerző művei a Magyar Elektronikus Könyvtárból ingyen letölthetők.

☆☆

A papír alapú vagy on-line periodikákban való közlés engedélyköteles.

e-mail: tokodorszag@gmail.com

☆

Témába vágó olvasmányok

- Daniel Defoe: Moll Flanders (Új Magyar Könyvkiadó, 1956)
- Anatole France: Színésztörténet (Szépirodalmi Könyvkiadó, 1968)
- Alvah Bessie: A szexbomba (Magvető Könyvkiadó, 1970)
- Alba De Céspedes: A baba (Európa Könyvkiadó, 1970)
- Dino Buzzati: Egy szerelem története (Európa Könyvkiadó, 1971)
- Tamási Áron: Czimeresek (Szépirodalmi Könyvkiadó, 1972)
- Lev Tolsztoj: Az ördög (Európa Könyvkiadó, 1973)
- Robert Merle: Védett férfiak (Európa Könyvkiadó, 1979)
- Emile Zola: Nana (Európa Könyvkiadó, 1982)
- Benedek István: Csineva (Magvető Könyvkiadó, 1983)
- Norman Mailer: Marilyn (Corvina Kiadó, 1986)
- Hervé Bazin: Asszonyok hatalma (Árkádia, 1987)
- Marina Vlady: Szerelmem, Viszockij (Magvető-Tálatum 1989)
- Arthur Miller: Kanyargó időben (Európa Könyvkiadó, 1990)
- Johannes Mario Simmel: Csak egy szó a szerelem (Mai Nap Rt. 1990)
- Henry Miller: Baktérítő (Európa Könyvkiadó, 1990)
- Nelson DeMille: A tábornok lánya (Magyar Könyvklub, 1999)
- Vámos Miklós: Utazások Erotikában (Ab Ovo Kiadó, 2007)
- Harminc másodperc filozófia (Partvonal Könyvkiadó, 2011)
- Vladimir Nabokov: Lolita (Európa Könyvkiadó, 2014)
- Pintér István: Tisztaságra ítélve (MEK 2014)